

вече бѣше привършилъ всичко, той отиде да повика стопанина — да види самъ съ очитѣ си, колко жито ще вземе. Стопанинътъ дойде да се почуди на Ивановата сила, но каква бѣше неговата уплаха, когато Иванъ задигна всичкото жито! Побѣснѣлъ отъ ядъ, той насѣска двата си козела. Тѣ се спустнаха да натѣкнатъ Ивана на рогата си, но той ги хвана и ги преметна върху торбитѣ съ жито и весело се запжти къмъ къщи. Сега стопанинътъ почна да съжалява и за козлитѣ. Отъ туй насетне всички взеха страха на силния Иванъ.

Следъ нѣколко време дойдоха неприятели въ страната, опустошиха поля и гори и заставиха селянитѣ на принудителна военна работа. Най-лошото бѣше, че се настанаха въ околността на Ивановото село. Когато забелязаха Ивана, тѣ се уплашиха, защото го взеха за великанъ. И имаха право: Иванъ бѣше два пжти по-високъ отъ тѣхъ. Еднѣжъ му вързаха ржцетѣ на гърба и го пратиха да работи въ лагера на царя. Ала, защото ядѣше много, намислиха да го отстранятъ. Царьтъ прати нѣколко войника срѣщу него. Когато Иванъ узна намѣрението имъ, отначало се уплаши, но скоро се осмѣли и трѣгна да ги срѣщне. Като ги наближи, хвана едина войникъ за краката и заблъска съ него другитѣ. Щомъ се научи царьтъ за станалото, веднага свика най-добритѣ си съветници, та заедно да решатъ, какъ най-лесно могатъ да премахнатъ Ивана. Следъ дълго мислене, тѣ му предложиха да изчисти единъ дълбокъ кладенецъ. И, влѣзе ли Иванъ вътре, да го затрупатъ.

Иванъ влѣзе да чисти кладенеца. Войницитѣ донесоха бързо камъни и започнаха да ги хвърлятъ въ кладенеца. Иванъ забеляза навреме това, повдигна си ржцетѣ и започна да лови камънитѣ. После ги захвърля върху войницитѣ. Малцина отъ тѣхъ останаха живи — когото улучеше, на мѣсто го оставяше.

(Следва)